

Velika zélnata glava.

Jože in Filip, dva rokodelska fanta, sta šla memo nekega verta, v katerem je bilo vse polno lepega zélja.

„Le poglej,“ pravi Jože, „kako velike zélnate glave so tam na vertu!“

Filip, ki se je rad hvalil in bahal, se zélnatim glavam ni prav nič čudil. „Na svojem potovanji po svetu,“ reče, „sem videl enkrat zélnato glavo, ki je bila tako velika, kakor naša župnija (farovž).“

Jože, ki je bil kotlar, odgovori nató: „Tetešentaj! to je pa bila res velikanska glava. I nú, vse je mogoče. Jaz sem pa enkrat izdelával kotel, ki je bil tako velik, kakor naša cerkev.“

„Za božjo voljo! čimu je neki bil tak kotel?“ vpraša Filip.

Jože reče: „Hotli so menda tisto zélnato glavo v njem kuhati, ktero si ti videl.“

Filipa je bilo sram in reče: „Zdaj še le umejem tvoje besede. Ti sicer govoriš zmiraj resnico, a zdaj si hotel mojo laž narediti smešno. Prav je, da si tako naredil, kajti

Kdor sam'ga sebe z lažjó hvali

Ljudjé se bodo mu smejali.

(Po K. Šmidu.)

Kmetovalec.

Ko je Bog prva dva človeka zapodil iz raja, rekel je Adamu: „V pótu svojega obraza boš svoj kruh jedel.“ — Ta izrek božji se razprostira na vse človeštvo, kajti prva dva človeka sta naša pradedá, torej smo vsi odločeni, da si svoj kruh služimo v potu obraza in obdelujemo polje. — V starodavnih časih si je sam králj prišteval v veliko čast hoditi poleg orala na polji; v poznejših časih pa se je to opravilo preneslo le nižim stanovom, in zdaj je za obdelovanje polja posebni ljudski razdelek odločen in to so: kmetovalci. Zató pa tudi smejo biti kmetovalci ponosni na svoj posel, kajti v poprejšnih časih opravljali so ga najvišji stanovi. In koliko je dandanes ljudi, ki zaničujejo kmetovalca, ter ga postavljajo v versto najzadnjih stanov. Tega ne bi smeli! — Poglej, ljubi moj, kmetovalca, ki na polji neprenehoma dela v hudej vročini, da mu pot curkoma teče iz čela; poglej njegove roke, kako so vterjene od težkega poljskega orodja! Ali ga moreš zaničevati? — Da moremo živeti, treba nam je kruha, in da imamo kruh, treba nam je kmetovalcev. Po njegovem delu rodi zemlja mnogoverstna žita in drugi živež. Kmetovalec obdela suho terdo zemljo, izorje kamenje, vseje seménje in glej! v nekoliko mesecih vidiš zlatorumeno žito, ktero ziblje lahni veterc. Ali te to ne razveseljuje? Če gledaš iz kakega griča na polje, zdí se ti, da je svet, kakor pokrita miza. Tukaj rumeno, skorej zrelo žito, tam lepo zeleni travniki, to vse je delo kmetovalca, ki je izprosil Bogá, da mu je podelil svoj sveti blagoslov! — Ne zaničujte tedaj kmetovalcev, ki se trudijo le v naš lastni blagor, in nam prideljujejo naš ljubi vsakdanji kruh!

Iván G.